Johannes Falk.

Roman i to Dele, af H. F. Ewalt
(Fortsat).

Første Del.

„Det gjorde du klogt i!" svarede Johannes, idet han stænkede Claus Borups Glas fuldt, men lidet i sit eget. „Gør dig nu lidt tilgode, Claus, ovenpaa den Dyst; jeg skal stoppe dig en Pibe."

Claus blev saare gerne for at lette sit Hjerte for sin Ven; han tog mod Piben, tændte den og nippede til sit Glas.

„Stakkels Helga!" sagde han; „nu faar hun da vist læst og paastrevet!"

„Det er ikke sagt," mente Johannes. „Hun saa ikke videre forknyt ud, da hun nikkede til os i Døren. Det kan nok skikke Farbroder at løbe hjem uden at sige et eneste Ord og lade Helga følge bagefter, som hun kan bedst. Den Sag er nok uddebatteret imellem dem. Saa taler han maaske ikke til hende et Par Dage, og dermed er det forbi."

„Det er jo ogsaa skemt nok."

„Aa, jeg ved dog ikke. Familiekærligheden har aldrig spillet nogen synderlig stor Rolle i vor Slægt, kære Claus, og under disse, i øvrigt paa denne syndige Jord ingenlunde ualmindelige Omstændigheder, maa Farbroders fornemme Tavshed, skønt den er et Tegn paa hans høieste Vrede, betragtes som et relativt Gode. Gid jeg var lige saa vel faren!"

„Ja, hvad var det dog, han sigtede til med Frøken Olivia og Baaden?"

Johannes fortalte det korteligt, og man kunde af Claus Borups Svar mærke, at han slet ikke havde nogen Anelse om, hvad hans Ven følte for Olivia Frej; dette gjorde netop Claus Borups Selskab desto kærere for Johannes.

„Jeg er da nu Skyld i," sagde Claus derpaa, „at Familiekærligheden, som du sagde, er bleven rent landflygtig paa Sandbækgaard. Jeg har løftet mine Øjne for højt, Johannes!"

„Ja, det er sørgeligt," svarede Johannes, „at under vore forkvaklede sociale Forhold en Mand ikke bliver behandlet efter sit Værd, det han i og for sig er, men efter sin Stilling; maaske vil det en Gang i Fremtiden blive bedre."

„Gud ved!" sagde Claus idet han rystede paa Hovedet; „jeg er bange, der vil løbe noget Vand i Havet forinden. Lighed og Kærlighed har hjemme i Himlen og ikke paa Jorden. Af alt det, jeg har læst i de lange Vinteraftener ovre paa Skovlyst, har jeg faaet det ud, at det aldrig har været anderledes og aldrig vil blive det, saa længe Verden staar."

„Majorens og mit Bibliothek, hvis jeg ellers tør nævne noget saa stort og saa lidet jævnsides, har altsaa gjort dig til en Filosof, Claus."

„Jamen jeg er ogsaa uhyre lykkelig i min Stilling; jeg ønsker mig ikke en Smule højere paa Straa. Naar jeg undertiden er sammen med fornemme Mennesker paa Keldsborg, beklager jeg dem for alle de Hensyn, deres Stilling paalægger dem."

„De vilde blive meget forundrede, om de hørte det og mene, at netop en Mand i din afhængige Stilling er indsnøret af Hensyn; man slipper vel ikke for dem i nogen som helst Stilling; men du har en god og human Herre, deri sitter det."

„Det siger jeg ja og Amen til! Der fattes mig kun eet; kan jeg opleve at føre Helga som min lille Kone til Skovlyst, saa bliver det et Paradis; men Justitsraadens Vrede er en Sten, jeg ikke kan løfte."

„Farbroder er et Verdensmenneske; Forholdene kan vende sig saaledes, at han sætter en Ære i at gøre det, som nu forekommer ham at være en Skam."

„Tal ikke saa koldt om ham; jeg kan ikke komme af Sted med at blive vred paa ham."

„Det er smukt af dig!"

„Det forstaar sig af sig selv", mente Claus, „vi maa jo nødvendigvis blive gode Venner, om alt skal gaa vel; han er bestemt en brav og honnet Mand alligevel og uhyre retskaffen."

„Vist er han det; men det fattes ham paa Ydmyghed; han hovmoder sig af sine Fortrin. Saadanne Mennesker har den kære Gud svært ved at faa fat; thi Farbroder er desto værre tillige næsten ganske blottet for Tro og Gudsfrygt; trods al sin Bravhed og borgerlige Retfærdighed, sidder han i Verdslighed og Forfængelighed til op over begge Øren og er længer fra Guds Rige, end et lidet Barn. Mads Pedersens lille Pige, der forleden, som hendes Moder fortalte mig, i sin Aftenbøn bad Vorherre, om hun den næste Dag matte faa Øst paa Smørrebrød, har mere Tro, end han".

„Jeg haaber, hun fik det", svarede Claus bevæget; „men for Resten gaar det dog ikke an, Johannes, saaledes ganske at se bort fra Gerningerne."

„Det har du Ret i; men Gerningerne retfærdiggør dig dog ikke."

„Det har jeg aldrig rigtigt kunnet forstaa."

„Retfærdiggørelsen er en Naadessag, kære Ven; alt hvad priseligt og godt, du kan gøre, retfærdiggør dig ikke, thi du er f o r u d retfærdiggjort for Gud, naar du i Sandhed tror, at han for Jesu Kristi Skyld har forladt dig dine Synder; men tror du virkelig dette, da kommer Gerningerne som Troens uudblivelige Frugter. Hust imidlertid paa, hvorledes det er fat med vore gode Gerninger, og tænk saa paa, hvad Gud forlanger af os! Guds Aand trænger igennem os som et Sværd og undersøger Nyre og Hjerte. Vi skal ikke blot afholde os fra Misgerninger, men være rene af Hjertet og elske dem, der hader og forfølger os; men hvor mange af os driver det videre end til at afholde sig fra grove Overtrædelser?"

„Det er altid noget", mente Claus.

„Det er den tørre Nødvendighed, ikke mere; men misforstaa mig ikke; hvad Mennestene kalder en ulastelig Vandel, er visselig noget godt og priseligt; det Menneske, der har krænket Loven eller søiet sig i Laster, bliver sjældden den bedste Kristen; men naar et Menneske træder frem, stolt af sin naturlige Retskaffenhed og Skikkelighed, stolt af den punktlige Opfyldelse af de verdslige Pligter, iført den hele borgerlige Retfærdigheds Rustning, og tror sig ren og stærk, da viser det kun, at han har forhærdet sit Hjerte. Saadan et Menneske er gerne den strængeste Moralist og mener, at den menneskelige Natur ved sin egen Kraft kan naa, hvad kun Gud kan hjælpe os til. Kærlighed og Ydmyghed fattes ham. Ja, synes det end at være en Tro, der kan flytte Bjerge, og Kærlighed fattes ham, da er han efter Pauli Ord kun en klingende Bjelde. — Kærlighed er altsaa Kristendommens Hovedsum, og hvor den fattes, giver jeg ikke meget for Resten; men Kærligheden er ydmyg og dog stærk, stærk i Forsagelse; den er altsaa noget langt højere og dybere, end den naturlige Godmodighed, som vi kommer sovende til. Denne mangler ikke hos Farbroder; men han kan ikke ofre sine fra et mennesteligt Standpunkt forklarlige Fordomme, selv om hans egne Børns Lykke staar paa Spil."

„Det maa heller ikke være let, Johannes!"

„Kan være; men naar Guds Aand griber et Menneske, da bøjer han det netop der, hvor det af Naturen er stivest. Jeg er bange for, at Farbroders Liv er temmelig gudforladt. Jeg har engang slaaet derpaa, dog meget lempeligt."

„Hvorledes optog han det?"

„Som Olie skyer Vand. Han svømmede fornemt ovenpaa og lod mig vide, at min Mening i enhver Henseende var nedenunder."

„Naa, Johannes, jeg ønsker ham ikke bøjet eller ydmyget; han er en prægtig Mand alligevel!"

„Gud velsigne dig, Claus! for dit kærlige Sindelag; men jeg kunde ønske ham bøjet, thi da vilde hans gode naturlige Egenskaber blive hævede til sande Dyder, for saa vidt sligt i vor menneskelige Skrøbelighedstilstand kan ske; men det har ingen Fare, om jeg saa maa sige. Jeg er bange for, at selv om han engang føjer Helga og dig, saa vil hans Stolthed give eder adskillige Torne at træde paa."

„Naa, dem skal vi jo alle have nogle af i Kødet. Naar du i Morgen kommer til ham, taler han formodentlig ogsaa om os."

„Sandsynligvis! Jeg skal tage Bladet fra Munden og tale eders Sag, saa godt jeg formaar."

„Tak, om du vil! Det er netop, hvad jeg ønskede."

„Formodentlig hjælper det ikke; men værre, end det er, kan det jo ikke blive."

„Og lad mig saa vide, hvordan det spænder af!"

„Det skal jeg!"

„Tak", sagde Claus, idet han rejste sig for at gaa hjem; „det var en herlig Aften alligevel!"

Johannes fulgte sin Ven til Havelaagen, og da han saa hans kraftige Skikkelse gaa rask henad Marken, tænkte han med Glæde, skønt en vis Forundring over, hvilken sagtmodig Sjæl der boede i dette stærke Legeme.

---

7. Kapitel.

Svage Øjeblikke.

Den næste Morgen Klokken syv var Johannes paa Pletten, og da han fra Kontoret traadte ind i Justitsraadens private Arbejdsværelse, fandt han sin værdige Farbroder allerede ved Skrivebordet. Justitsraadens Pen løb hurtig over Papiret; han besvarede sin Brodersøns Godmorgen forelybig blot med et Nik og vedblev at skrive.

Idet Johannes ventende betragtede sin Farbroder, som han sad der med alvorsfulde Rynker i Panden og en Mine, der ved den fremskudte Underlæbe fik forøget Myndighed, kunde han ikke lade være at tænke paa fordums Tider, især paa den Dag, da han kort efter sin Faders Død med bankende Hjerte for første Gang betraadte dette Værelse, og hans Farbroders Person og hele Væsen indgød ham stor Ærefrygt, men tillige, da der dog skinnede nogen Velvillie igennem, en brændende Attraa efter at vinde den Mands Hengivenhed, der nu skulde være ham i Faders Sted.

Hvor lidet havde Niels Falk forstaaet at vurdere denne i et ungt Hjerte saa naturlige og smukke Følelse! Han forlangte Ærbødighed, Underkastelse, og i Stedet for den Kærlighed, Johannes havde begæret, og som hans Hjerte trængte til, fik han smaa Gunstbevisninger, som mere og mere tabte deres Værdi for ham. Han kendte nu af flerraarig Erfaring til Bunds den Selvforgudelse, der var den gamles Orm, men tillige havde han haft rigelig Lejlighed til at erfare, at den Myndighed, der laa i hans Farbroders Væsen, for en stor Del var Blændværk. Den vakte Forestillinger om en Karakterfasthed, som ingenlunde var til Stede; bydende mod sine underdgivne, ydmyg mod sine Overmænd, det var ikke en Mand, Johannes Falk kunde se op til, og den Retskaffenhed i Pengesager og Forretningsdygtighed, hans Farbroder besad, kunde ikke paany fremkalde den Ærbødighed, Johannes i sin Ungdoms Enfoldighed havde følt.

Den unge havde udviklet sig; han var bleven en moden Mand, rigere paa Erfaring, fattigere paa Illusioner, fastere i Tro, Haab og Kærlighed. Den gamle var ikke blot den samme, men mere forhærdet i sine Meninger og Tilbøjeligheder, ganske blind for det, den unge havde faaet Syn paa, vragende Kærlighed og Overbærenhed hos dem, der var afhængig af ham, blot fordrende Lydighed. Ved enhver Lejlighed kom det mere og mere for Dagen, at Johannes maatte henregne sin Farbroder til dem, paa hvilke han følte sig fristet til at anvende Luthers Ord: sie haben einen anderen Geist, als wir!

Der sad han, den retskafne, raadelystne, forfængelige Mand og skrev, som om ingen ventede paa ham. Endelig gjorde han et Sving med Pennen, som viste, at han skrev sit Navn, lagde Pennen fra sig, drejede Stolen lidt, lagde sig tilbage i den og saa ned for sig, idet han legede med Kvasterne paa sin Slobrok. Johannes, der havde taget Plads paa en Stol lige overfor ham, havde sit Blik fæstet paa ham og blev paa hans Ansigt det samme Udtryk var, som han havde bemærket der den foregaaende Aften, et Sindsoprør, der kæmpede med Forlegenhed; dog talte han i Dag i en langt roligere Tone.

„Det er desto værre blevet nødvendigt, Johannes", begyndte han, „at jeg taler et alvorligt Ord med dig, og jeg mener, det er bedre, at jeg advarer dig under fire Øjne, end at vi oplever Scener, som den i Gaar."

Johannes tænkte, at det var hans Farbroder selv, der havde gjort deres Møde til det, han kaldte en Scene; men han forholdt sig tavs og saa ud til at have en særdeles god Samvittighed; han havde ikke Lyst til ved Spørgsmaal at lette sin Farbroder det Arbejde, han havde for, at give ham selv en Irettesættelse, og den naturlige Følge af hans rolige Holdning blev, at Justitsraadens Harme tiltog.

„At du er af en anden Mening, end jeg," vedblev han med rynket Pande, „er ikke noget nyt; det gør mig ondt, virkeligt ondt! Jeg haabede engang, Johannes, at du skulde erstatte mig min forlorne Søn, som skulkede af Skole, han, som nu lever et usselt Liv ovre paa Jyllands Heder og vil lade mit gode Navn udslettes, forsvinde i Pøbelen; men jeg er bleven bittert skuffet."

Johannes følte sig fristet til at tage stakkels Oluf i Forsvar, men han tænkte paa Claus og Helga og tav, idet han væbnede sig med hele sin Taalmodighed. Justitsraaden, som nu var kommen i Aande, vedblev i en bevæget Tone:

„Som sagt, det er ingenlunde noget nyt, at du er af en anden Mening, end jeg; det er sørgeligt, men faar saa være; Tanker er toldfri. Hvad jeg derimod paa ingen Maade længere vil finde mig i, det er, at du gør dine egne Meninger gældende paa mine Enemærker, og det er det, du gør."

„Forklar dig nærmere, kære Farbroder!" sagde Johannes, da Justitsraaden tav.

„Aa, lad ikke saa uskyldig! Du ved godt, hvad jeg sigter til; men du skal faa tydelig Forklaring, maaske tydeligere, end du ønsker. Da Oluf løb fra Bogen og vilde være Landmand, enhver Driverts Tilflugt i vore Dage, saa holdt du med ham; kan du nægte det?"

„Nej, det nægter jeg ikke; kun mener jeg, at hvis han ikke havde faaet Lov til at følge sit Kald og blive Landmand, saa vilde han netop bleven til en Drivert; nu er han en virksom og nyttig Mand; og har du end ikke haft saa megen Glæde af ham, som du haabede, saa kunde det dog blevet værre."

„Ja, saa! men jeg tilskriver det for en ikke ringe Del din Indskydelse paa Oluf, at det gik, som det gik. Det er vist, at man er værgeløs i sit eget Hus og i sin egen Familie. Nylig har jeg faaet det at føle igen; roser jeg en Mand for Olivia Frei, saa taler du nedsættende om ham, og gør jeg mig Umage for at holde Helga fra at indgaa en taabelig Forbindelse, saa — ja saa finder de elskende Tilflugt i dit Hjem. Der finder en formelig Sammensværgelse Sted imod mig, og du er dens Hoved. Er det Lønnen, fordi jeg har taget mig af dig og, om jeg saa maa sige, gjort dig til det, du er?"

Man skulde næsten ved at høre dette tro, at Justitsraaden havde læst til Eksamen i hans Brodersøns Sted, at Johannes ikke for at sætte sin Farbroder i saa liden Udgift som muligt, havde paataget sig Informationer og svækket sit Helbred ved at anstrænge sig over Evne, dengang han læste til Eksamen; endelig syntes Justitsraaden ganske at overse det Faktum, at Johannes for at afbetale sin Taknemmelighedsgæld til ham, nu paa sjette Aar tjente ham for en meget lav Løn og dog opfyldte sine Pligter med den største Punktlighed og Samvittighedsfuldhed.

„Jeg er bange for", svarede Johannes og saa op, „at det vilde været bedre, om jeg havde tjent mit Brød et andet Sted, end her hos dig; men du ønskede det jo dengang selv, og jeg mener da, at jeg har gjort mig al mulig Umage for at tilfredsstille dine Fordringer; har du imidlertid faa meget at udsætte paa mit Forhold, er det vel bedst, at vi skilles."

„Jh", svarede Justitsraaden forlegent, „det var ikke saadan ment; du gaar strats til Yderligheder; jeg har aldeles ikke noget at klage over i Forretningerne; det er jo slet ikke det, vi taler om."

„Det ved jeg; men jeg er nødt til at minde dig om, at mine Forpligtelser mod dig og mod ethvert andet Menneske har deres Grænse. Det staar ikke noget Steds skrevet, at jeg skal ofre min Overbevisning om, hvad der er Ret, for noget andet Hensyn. Alligevel gør du mig stor Uret, naar du taler om Sammensværgelser. Jeg har aldrig med Overlæg krydset dine Planer, tværtimod holdt mig saa neutral som muligt, selv naar jeg ikke billigede din Handlemaade. Det er vel ikke Oprør mod din Myndighed som Familiefader, at jeg siger min Mening, naar jeg udtrykkelig bliver spurgt, og dine egne Børn kan bevidne, at jeg altid, naar der var Uenighed mellem dem og dig, har formanet dem til Taalmodighed."

„Det lyder saare smukt!" svarede Justitsraaden med et spydigt Smil. „Du har formanet mine Børn — Tak! Overlad dog helst den Sag til mig og bær dig ikke saaledes ad, at dine Handlinger gør dine Ord til Løgn. Det er vel af Hensyn til din Moder bedst, at vi bliver sammen en Stund endnu — hvis du saa synes; du har naturligvis ganske din Frihed — du synes at have saare let ved at bryde med mig, men —"

„Lad os komme paa det rene i det Punkt", faldt Johannes ind med et frimodigt Blik. „Jeg har, især tidligere, befundet mig vel her og paaskønner de glade Øjeblikke, jeg har nydt i dit Hus. Har du nogen Sinde hørt en Klage af min Mund? men naturligvis kan jeg ikke finde mig i at blive behandlet som et Barn, og du har jo dog ikke en Faders Ret over mig. Jeg bliver, siden du ønsker det, og ser Tiden an, i det Haab, at du ikke oftere trænker mig saa hensynsløst, som du gjorde i Gaar Aftes."

Justitsraaden rødmede og trommede forlegent med Fingrene paa Bordet; han holdt ikke altid saa meget af at „komme paa det rene" med en Sag, og hans Brodersøns rolige og frimodige Væsen mishagede hans despotiske Sind; men en eller anden Betragtning syntes at dæmpe hans stedse opblussende Harme; han tvang sig til at smile og sagde i en mildere Tone:

„Det kan være, at jeg gjorde dig Uret i Gaar; jeg blev vel heftig; men man har virkelig ondt ved at vænne sig til de forandrede Tider; naar jeg tænker paa min egen Ungdom! Nu vil de unge raade sig selv, og vi Forældre mister al Myndighed. Helga er især en Stivnakke; jeg vilde ønske, at du ikke blot formanede hende til Taalmodighed, men at du ogsaa vilde benytte din Indflydelse paa hende til at faa hende til at slaa den Skovrider rent af Hovedet."

„Det vilde være spildt Umage, kære Farbroder!" svarede Johannes; „tværtimod er jeg i Dag kommen til dig med det Forsæt at lægge et godt Ord ind for Helga og ham hos dig. Du kommer ingen Vej med hende alligevel, dertil holder hun for meget af Borup; han er en brav Mand og kan ernære hende; du holder dog, naar det kommer til Stykket, for meget af din egen Datter til at ville gøre hende ulykkelig; giv dit Samtykke til deres Forbindelse, og du skal, det er jeg vis paa, faa din Løn derfor i al den Kærlighed og Taknemmelighed, hendes Hjerte rummer; saa vilde der tillige være en Ende paa al Uenighed og —"

„Saa sagte, min Ven, saa sagte!" sagde Justitsraaden, idet han hævede Haanden; „jeg har nu andre Pligter at varetage, og det har aldeles ingen Hast med Helga. Det er muligt, at jeg tilsidst bliver nødt til at lade hende have sin Villie, om ikke for andet saa for at redde hendes gode Navn og Rygte; jeg antager, at hun benytter enhver Lejlighed til at mødes med den simple —"

„Deri tager du fejl", udbrød Johannes heftigt; „de ses aldrig efter Aftale; de viser begge den største Selvbeherskelse, og Helga har erklæret Borup, at hun ikke uden dit Samtykke giver ham sin Haand."

„Og det, tror du, gaar i Længden?" spurgte Justitsraaden med en tvivlende Mine. „Bah! men jeg vil ikke høre mere derom i Dag; jeg vil vise dig den Tillid at indvi dig i mine Grunde, og jeg haaber, at du vil være saa fornuftig at erkende deres Betydning; du skal da ikke kunde sige, at jeg behandler dig som et Barn."

„Der forestaar efter al Sandsynlighed", vedblev Justitsraaden efter en lille Pause med bevæget Stemme, „den kære Olivia en stor Lykke; det skulde undre mig meget, om vi ikke snart faar den Tidende at høre, at Kammerjunker Eichstedt har gjort hende en Kærlighedserklæring og tilbudt hende sin Haand og sit Hjerte. Kammerjunkeren har jo vist hende en alt for paafaldende Opmærksomhed til, at han som en Mand af Ære kan trække sig tilbage, og Majoren har tydeligt nok ladet mig mærke, at hans Nevøs Valg har hans Bifald. Jeg tilstaar, at en saadan Forbindelse overgaar, hvad Olivia med Rimelighed kunde vente, og det har derfor glædet mig inderligt at bemærke, at hun mere og mere synes at paaskønne den glimrende Lod, hun gaar i Møde. Hun er en herlig og forstandig Pige; hun saa straks i sin Tid, at de to Tilbud, hun fik af i øvrigt brave og agtværdige Mænd, ikke var noget for hende, og at hun lod dem gaa, havde ganske mit Bifald. Nu lader det til, at hun endogsaa vil overgaa mine mest sangvinske Forventninger. Er det ikke glædeligt?"

„Jeg vilde gerne vide", spurgte Johannes, „i hvilken Henseende den Sag har noget at gøre med Helga og Borup?"

„Jh", udbrød Justitsraaden, „det ligger jo nær nok. Kammerjunkeren er en Mand med Selvfølelse; jeg gad vidst, hvorledes det skulde gaa til, om en Mand af hans Fødsel og Rang og med hans Udsigter ikke var i Besiddelse af en vis Stolthed; jeg forstaar den og agter den; men hvad kunde dog nu i dette Øjeblik være ubehageligere for en saadan Mand, end det, at Helga, der er hans tilkommende Veninde, for ikke at sige Plejesøster, gik hen og forlovede sig med et Menneske som Borup, der ikke er stort mere end en Tjener og oven i Købet i hans egen Onkels Brød? Det vilde nærme sig til at være et højst ubehageligt Svogerskab, ja, det kunde maaske være nok til at skræmme ham herfra og faa Partiet til at gaa rent overskyr; thi hvor kunde han saa andet end fatte ringe Tanker om mig og mit Hus og vel om Olivia med, der har levet her i et helt Aar? Begriber du det?"

Johannes saa paa sin Farbroder med et Udtryk, der nærmede sig til Foragt, og hans Læber fortrak sig til noget, der lignede et Smil, som om han ikke vidste, om han skulde harme sig over den gamles smaalige Beregning, eller le af den Naivitet, hvormed han vedkendte sig den.

„Jeg antager", svarede han, „at det i ethvert Fald er Kammerjunkeren temmelig ligegyldigt, hvem Helga forlover sig med, og derfor vilde jeg ønske, at du tænkte lidt mere paa hende."

„Saa det vilde du", udbrød Justitsraaden opbragt; „ja, jeg ved nok, at du nærer nogle barnagtige Fordomme mod den Mand, vi alle agter saa højt; du har endogsaa bagtalt ham for Olivia; jeg havde virkelig ikke tiltroet dig en saadan Dumhed, Johannes; man skulde næsten tro, at — at du var jaloux, ha, ha! Jeg tror egentlig ikke, at du kan gøre dig skyldig i en saadan Taabelighed, som at løfte dine Øjne til Olivia; men jeg vil for din egen Skyld gøre dig opmærksom paa, at du udsætter dig for en saadan Misforstaaelse."

Johannes, som var bleven dødbleg, rejste sig op; han saa paa sin Farbroder med et Blik, som denne fandt højst truende og ubehageligt, saa at han næsten fortrød, at han var gaaet saa vidt.

„Jeg har advaret Olivia", sagde Johannes med fast Stemme, „og jeg advarer nu dig. Du er hendes Formynder og har et stort Ansvar i denne Sag. Kender du ikke den Mand, som du er saa begærlig efter at kaste hende hen til, saa burde du skaffe dig Underretning om ham; men det synes at være dig nok, at han er fornem og rig. Jeg har kendt ham nøje; jeg mener, at han er falsk, tvetunget og udsvævende; nu ved du det; læg dig min Advarsel paa Hjerte, hvis det ikke er for silde!"

„Han er gal, rent pinende gal!" udbrød Justitsraaden, da Johannes var gaaet, og Døren havde lukket sig efter ham; men ikke desto mindre var han selv bleven bragt i en højst pinlig Stemning og fortrød, at han havde befattet sig med at give Advarsler, der havde indbragt ham selv en saa alvorlig og ubehagelig.

Johannes gik ikke til Dagens Forretninger, men gennem Kontoret ud i Haven for ubemærket at komme bort; men det lykkedes ham ikke. Det var Havens mest prosaiske Del, han passerede, en Udkant af Køkkenhaven, hvor Kaalplanter stod paa Rad, omgivne af Ribs- og Stikkelsbærbuske; men i et Hjørne ud til Marken fandtes der dog et lidet Sirenlystshus, eller rettere en lille Bænk, overskygget af Sirenbuske. Da han i heftig Sindsbevægelse gik der forbi for at naa Marklaagen, studsede han ved at høre sit Navn nævne.

„Har De Hastværk, kære Johannes?" spurgte en blid og klar Stemme.

„Olivia!" udbrød han.

„Kom og sæt Dem hos mig", sagde hun, „lad os passiare lidt sammen."

(Fortsættes.)